

„Præsten?“

„Ja, han kommer her i denne Tid hver Formiddag, og Fruen har sagt, at hun ikke vil forstyrres, saa længe Præsten er her.“

„Ja ja, saa kommer jeg igen om lidt. Jeg har ogsaa et Par Ærinder at besørge,“ sagde Jytte og vilde gaa, da pludselig en ond Anelse slog ned i hende.

„Hvad er det for en Præst?“ spurgte hun. „Veed De, hvad han hedder?“

„Ja, det er Pastor Gaardbo.“

„Hvor længe plejer han at være her?“

„Det er saa forskelligt.“

„Er det længe, siden han kom?“

„En halv Timestid.“

„Saa vil jeg alligevel hellere vente,“ sagde hun og gik ind.

Af den Mand vilde hun ikke lade sig fordrive! Maaske havde han ovenikøbet hørt hende; og han skulde dog ikke gerne tro, at hun undgik ham af nogen Art Frygt.

Hun satte sig ind i Dagligstuen og tog en Avis. Døren til Moderens Soveværelse var lukket; men hun kunde tydeligt høre ham tale derinde.

Engang i Foraaret, kort efter sin Hjemkomst fra Bryllupsrejsen, havde hun igen truffet ham i Bredgade-Sporvognen; og ligesom sidst havde han siddet og stirret mørkt paa hende fra den anden Ende af Vognen uden at hilse. Det var hende nu en Tilfredsstillelse at tænke paa, at Situationen denne Gang vilde tvinge ham til i det mindste at være høflig.

Efter en kort Ventetid gik Døren til Sovekamret op, og Johannes Gaardbo traadte ud derfra.

Hun saae, at der fløj en let Rødme op i hans Kinder, da han opdagede hende. Men iøvrigt syntes han ikke overrasket. Han havde aabenbart været forberedt paa, at de engang vilde mødes her.

Han standsede og hilste. Nærmede sig et Par Skridt og sagde:

„Jeg synes, Deres Mor har det bedre idag. Med Guds Hjælp vil hun nok snart komme paa Fode igen.“